

In memoriam Mizser Lajos (1940–2014)

Nehéz az emlékező dolga, amikor Mizser Lajos életútjáról kell írnia, hiszen egy sokoldalú és igen termékeny tudósról kell megemlékeznie. Bár az anyakönyvben születési helyeként Miskolc volt feltüntetve, az igazi bölcső, ahonnan a későbbi nyelvész útjára indult, Cserépfalu. Az életút kezdetéről így vallott egy korábbi írásában: „Őseim a XVI. század óta itt éltek. Édesapám, Mizser Lajos, édesanyám, Pósa Erzsébet a faluban tanítók voltak. Cserépfaluban nőttem fel, itt végeztem el az általános iskolát. 1955–1959 között a mezőkövesdi I. László (ma már Szent László) Gimnáziumban voltam diák human tagozaton.” A magyar nyelv szeretetét, a tudományos életben később rá annyira jellemző érdeklődést és precizitást a családból hozta magával. A református lelkész anyai nagyapa, a településen ma is tisztelettel emlegetett tanító szülők gyerekkorától meghatározták világnézetét, és támogatták törekvéseit. A szülőfaluhoz később is hű maradt: nemcsak a gyakori látogatások jelzik ezt, hanem azon tanulmányoknak a sora, melyekben Cserépfalu és a közeli Cserépvár történetét, névadását vizsgálta és dolgozta fel.

Már diákként megmutatkozott tudományos érdeklődése a néprajzzal és a népnyelv-kutatással kapcsolatban. Az érettségi után a Szegedi Tudományegyetem hallgatója lett magyar–latin szakon, amelyet 1964-ben fejezett be. Egyetemi tanulmányai alatt behatóan foglalkozott uráli nyelvészettel Hajdú Péter professzor irányítása alatt, de nem fordított hátat a nyelvjáráskutatásnak sem. 1964-ben védte meg Az időszámítás nyelvi kifejezései a számjéd nyelvekben című egyetemi doktori értekezését. A neves tanár és témavezető beléoltotta a rokon népek iránti érdeklődést, s Mizser Lajos későbbi tanári pályája során nagy lelkesedéssel oktatta és ismertette meg hallgatók százait az uráli nyelvcsalád nyelveinek és népeinek történetével, folklórájával és irodalmával. Tevékenysége azonban nem merült ki ennyiben. A szélesebb közönség felé igyekezett tolmácsolni a finnugor költők verseit: napilapokban megjelenő műfordításai révén ismerkedhettek meg a magyar olvasók Cseuszov, Misarina, Tyimin, Lodigin, Karaszilnyikov, Jegorov, Kuratov, Litkin és mások verseivel. Különösen a komi irodalom állt közel a szívéhez.

Az egyetemi évek után középiskolai tanárként dolgozott Újszászon. Tudományos munkássága kezdetének az 1970-es évet tekinthetjük. Első publikációi Pais Dezső ösztönzésére és segítségével jelentek meg. Már ekkor a személynevek kutatása jelentette fő érdeklődési körét, de korai tanulmányaiban az iskolai ragadványnevek mellett az ifjúsági nyelvvel is foglalkozott. A 70-es években kezdett Grétsy László támogatásával nyelv-művelő cikkeket írni napi- és hetilapokba. Írásainak számai láttak napvilágot többek között az Élet és Irodalom, a Magyar Hírlap, az Élet és Tudomány stb. nyelvi rovataiban. Állandó szerzőjévé vált a fontosabb magyar nyelvészeti folyóiratoknak; a Magyar Nyelvőr, a Magyar Nyelv és az Édes Anyanyelvünk hasábjain folyamatosan jelentek meg írásai, s indulásától kezdve a Névtani Értesítő egyik leglelkesebb szerzője volt.

1973-ban sikeres felvételi vizsgát tett, s 1974–1977 között ösztöndíjas aspiráns lett Papp László irányításával. Az aspirantúra elvégzése után újra tanított, mivel azonban Újszászon a tudományos munkájához semmiféle támogatást nem kapott, Budapestre költözött, és a Magyar Diafilmgyártó Vállalat szerkesztő-stíluslektoraként dolgozott.

1980 szeptemberében került a nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskola magyar nyelvészeti tanszékére adjunktusként. Rövid ideig docens volt, majd hamarosan megkapta főiskolai tanári kinevezését. 1989-ben védte meg Tulajdonnevek rendszertani és tipológiai vizsgálata című kandidátusi értekezését. Nyíregyházán először nyelvművelést oktatott, majd a nyelvtörténet és a névtan lett a fő területe.

Új otthonának múltja és jelene, a nyíregyházi névadási szokások szinte azonnal felkeltették a figyelmét. Több tanulmánya mellett 2000-ben Tirpák vezetéknév címen monográfiát jelentetett meg a város szlovák újratelepítőinek személyneveiről.

Két és fél évtizedes oktatói pályája során megannyi szakdolgozat témavezetőjeként hallgatók nemzedékeivel szeretett meg a magyar nyelv történetét, a személy- és helynevek kutatását. Magával ragadó, barátságos, segítőkész és mindig vidám személyiségéért rajongtak a diákok, hatalmas elméleti és gyakorlati tudása nemcsak tanítványait, hanem kollégáit is lenyűgözte. Ajtaja mindig nyitva állt a segítségért, tanácsért hozzá fordulók előtt. Páratlan memóriája révén azonnal tudott pontos filológiai adatokkal szakirodalmat javasolni, bármilyen névtani vagy nyelvtörténeti téma, probléma vetődött fel.

A Nyíregyházi Főiskoláról 2007-ben ment nyugdíjba, tudományos pályafutása azonban ezzel nem ért véget. Töretlen munkakedvvel és nem fogyó energiával vetette bele magát az újabb kutatásokba, vagy folytatta megkezdett vizsgálatait. Végre jutott ideje élete egyik fő művére, Bereg megyei történeti családnévszótárának az elkészítésére is. Ez az utolsó és szívének oly kedves szótár azonban életében már nem jelenhetett meg. Bár a kézirat elkészült, anyagi okok miatt nem sikerült kiadnia. A Magyar Nyelvben azonban folyamatosan jelentek meg belőle részletek.

Mizser Lajos mindig különös szeretettel és érdeklődéssel fordult az elszakított országrészek felé. Kalandos kárpátaljai körútjain több falu személynévanyagát sikerült összegyűjtenie, amelyeket később tanulmányok sorában publikált. De nemcsak Kárpátalja, az egykori Bereg megye, hanem a Felvidék is közel állt a szívéhez. A szláv eredetű családnevek etimológiáinak megfejtésében segítségére volt autodidakta módon elsajátított szlovák és ruszin nyelvismerete is. 2004-es balesete és hosszú lábadozása ellenére továbbra is állandó és lelkes résztvevője volt mind a hazai, mind a határon túli névtani összejöveteleknek, konferenciáknak.

Mizser Lajos gazdag életművet hagyott maga után. Azon nyelvészek közé tartozott, akik a magyar nyelvnek nemcsak egy kis szeletével foglalkoztak, hanem anyanyelvének minden apró részlete érdekelte. Termékenységének ékes bizonyítéka, hogy közel 1100 publikációja jelent meg. Ezek zöme nyelvészeti témájú írás, de vannak közöttük történelmi, irodalmi, néprajzi és művelődéstörténeti tanulmányok is. Különösen fontos etimológiai munkássága: a legjelentősebb nyelvészeti folyóiratokban számtalan szó, szólás, hely- és személynév eredetmagyarázatát adta közre, folytatva a világhírű magyar etimológiai kutatások vonalát.

Állandó látogatója volt a nyíregyházi levéltárnak; aprólékos filológiai munkája nyomán látott napvilágot önálló kötetben Pesty Frigyes helynévgyűjtésének szatmári, ugoicsai és ungi névanyaga, valamint a Nagykállói járásé, míg múzeumi és levéltári évkönyvekben Bereg és Szabolcs megye helyneveit publikálta. Az általa szintén feldolgozott máramarosi gyűjtés sajnós kéziratban maradt. 2004-ben Révay Valériával közösen jelentették meg a beregszászi levéltárban gyűjtött nyelvtörténeti anyag feldolgozását Tanulmányok Bereg, Máramaros, Szatmár és Ugocsa XVII–XIX. századi nyelvállapotáról címmel.

Töretlen munkakedvét és elszántságát a testet és lelket próbáló betegség sem tudta megtörni. Mizser Lajos emberi nagysága azon a szereteten és megbecsülésen is lemérhető, amelyben kollégái és tanítványai részesítették. Személyében olyan tudós nyelvész és névtanos távozott közülünk, aki nemcsak beszélt, hanem ismerte és használta, értette és megértette a magyar nyelvet, s az iránta érzett szeretete és érdeklődése az utolsó pillanatban sem hagyta el. Önvallomása szerint öt könyv kéziratát rejti az íróasztala; az utókor feladata lesz ennek a hagyatékknak a méltó gondozása és közzététele.

SEBESTYÉN ZSOLT
Nyíregyházi Főiskola

In memoriam Bura László (1932–2014)

Életének 82. évében, Szatmárnémetiben elhunyt Bura László nyelvész, pedagógus, néprajzkutató, művelődéstörténész, a magyar névtan jeles képviselője.

Szatmárnémetiben született 1932. március 31-én. Szülővárosában végezte a középiskolát, 1950-ben érettségizett az Állami Magyar Fiúliceumban. A Bolyai Tudományegyetem hallgatójaként (1950–1954) magyartanári oklevelet szerzett. Negyedéves korában gyakornoknak nevezték ki az egyetem Magyar Nyelvészeti Tanszékére, az államvizsga után ugyanott dolgozott főgyakornokként. 1955. március 26-án letartóztatták, majd a Nagyvárad Katonai Törvényszék 6 év börtönbüntetésre ítélte államellenes szervezkedésért. Miután kegyelmet kapott, 1956. szeptember 1-jétől előbb Mezőpetriben, majd Szatmárnémetiben általános iskolában tanított. Megnősült, és feleségével négy gyermeket nevelt fel.

A fafeldolgozó mesterségek Szatmár vidéki szakszókincseről írt dolgozatával 1972-ben egyetemi doktori címet nyert. Értekezése megjelent a Magyar Csoportnyelvi Dolgozatok sorozatában A szatmári fafeldolgozó mesterségek szakszókincse (Bp., 1982) címen.

Az 1989. december 26-án megalakult RMDSZ alapító tagja, illetve négy éven át a párt Szatmár megyei vezetőségének a tagja is volt. 1990 januárjában megválasztották az akkor vegyes tannyelvű 5-ös számú Ipari Líceum igazgatójává.

Igazgatóként Bura László a kétnyelvű líceumból a második félévben tíz párhuzamos magyar tannyelvű osztállyal és esti tagozattal működő intézményt szervezett, és 1990 ősztől visszaszerezte a *Kölcsey Ferenc Líceum* nevet. 1991-ben hozzájárult ahhoz, hogy az iskola épületében annak tanáraival meginduljon az ún. Református Szemináriumi Líceum és a Római Katolikus Szemináriumi (későbbi nevén Hám János) Líceum.

1994. augusztus 31-én nyugdíjba ment, a megyei tanfelügyelőség azonban kinevezte a Hám János Líceum igazgatójává, melyet a következő tanévtől hároméves egészségügyi posztszekunder tagozattal kiegészítve Hám János Iskolaközponttá alakított. 65. életéve betöltésekor, 1997. november 30-án végleg nyugdíjba ment.

A Babes–Bolyai Tudományegyetem Pszichológia és Neveléstudományok Kara 1999. október 1-től Szatmárnémetibe kihelyezett Tanítóképző Főiskolai Tagozatot indított. Az egyetem Bura Lászlót adjunktusi beosztásban előadóvá, továbbá a főiskola helyi tanulmányi igazgatójává nevezte ki; e hivatalát 2004-ig viselte.